

Arrest

nr. 141 949 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 augustus 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 19 augustus 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[...]

Een verlenging van verblijf kan niet worden toegestaan aangezien er geen reisziektekostenverzekering werd overgemaakt die aan de volgende voorwaarden voldoet:

- geldig voor de duur van het bijkomend verblijf
- geldig voor het hele Schengen grondgebied
- een minimumdekking van 30 000 euro

Bovendien is de gevraagde verlengingsperiode intussen verstreken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/72, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de nota met opmerkingen wordt, indien de originele nota is ingediend bij aangetekende brief of per bode met ontvangstbewijs, binnen dezelfde termijn een afschrift ervan per elektronische post en dit op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden.”

In casu stelt de Raad vast dat verweerder in gebreke is gebleven tijdig een afschrift van zijn nota met opmerkingen per elektronische post over te maken. Gelet op de duidelijke bewoordingen van voormelde wetsbepaling, dient ambtshalve de onontvankelijkheid van de per bode overgemaakte nota met opmerkingen te worden vastgesteld. Deze wordt derhalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins-/familieleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins-/familieleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezin-/familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster verblijft in België bij haar wettelijke echtgenoot, dhr [M.R.P.]. Haar echtgenoot verkreeg ingevolge een verzoek in toepassing van art. 9 ter Vreemdelingewet een definitieve verblijfstitel in België. Gezien de gezondheidssituatie van de echtgenoot van verzoekster, kan haar gezinsleven enkel in België worden verdergezet. De medicatie die haar echtgenoot nodig heeft, zijn niet beschikbaar in zijn land van herkomst.

Er zijn dan hinderpalen aanwezig die het verzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders verhinderen.

Verzoekster heeft alles achtergelaten in Armenië om zich bij haar echtgenoot te kunnen vestigen. Zij heeft geen band meer met haar land van herkomst, met uitzondering van haar nationaliteit. Op 21 november 2014 werd het zoontje van verzoekster en haar echtgenoot in leper geboren.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst geen andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

Een gedwongen terugkeer zal een ongunstig effect hebben op de fysieke en morele integriteit van verzoekster en haar zoon. De mentale gezondheid dient beschouwd te worden als een cruciaal onderdeel van het privéleven. Het behoud van mentale stabiliteit is immers een onontbeerlijke voorwaarde om effectief te kunnen genieten van het recht op eerbiediging van het privéleven."

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster verwijst naar een privé- en gezinsleven met haar echtgenoot en hun gemeenschappelijk kind. Er zijn geen redenen om een dergelijk privé- of gezinsleven in twijfel te trekken.

Daargelaten de vraag of de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden onderzocht in het kader van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen, wijst de Raad erop dat het nemen van de bestreden beslissing is voorzien in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Een onevenwicht tussen de belangen van verzoekster en deze van de overheid kan verder niet worden vastgesteld. Verzoekster betwist zo op geen enkele wijze het motief in de bestreden beslissing dat zij langer in het Rijk verblijft dan de termijn die haar visum toestond. Zo beschikte zij enkel over een visum met eenmalige binnenkomst met het oog op toerisme uitgereikt door de Italiaanse autoriteiten geldig

voor een duur van elf dagen in de periode van 27 april 2014 tot 22 mei 2014. Zowel verzoekster als haar echtgenoot wisten dan ook, of behoorden te weten, dat haar verblijfstoestand vanaf het begin precair was en dat zij in beginsel slechts in België kon verblijven voor de geldigheidsduur van haar visum. Op basis van dit visum kon zij geenszins de verwachting hebben gekregen hiermee op het Belgisch grondgebied een gezinsleven te kunnen uitbouwen. Zij liet ook na tijdens de geldigheidsduur van haar visum haar eventuele gewenste verdere verblijf in het Rijk in regel te brengen. De Raad benadrukt ook dat indien verzoekster de intentie had haar echtgenoot in België te komen vervoegen voor een verblijf van meer dan drie maanden het haar in beginsel toekwam hiertoe in haar land van herkomst het vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging. De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Rijk binnen te komen en hier te verblijven. Eenmaal terug in haar herkomstland, staat het verzoekster vrij de geëigende verblijfsprocedure op te starten teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen en op wettige wijze in België te kunnen verblijven. De Raad benadrukt hierbij dat zowel een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9 als op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet in beginsel steeds moet worden ingediend vanuit het land van herkomst, behoudens het aantonen van buitengewone omstandigheden. De Raad kan thans ook enkel vaststellen dat verzoekster nog geen concrete, overtuigende argumenten aanbrengt dat van haar niet in redelijkheid kan worden verwacht dat zij haar verblijfsrechtelijke situatie in orde brengt overeenkomstig de wijze die de wetgever heeft voorzien. In het licht van hetgeen voorafgaat, stelt de Raad zo vast dat uit het administratief dossier – en verzoekster bevestigt dit ook in haar verzoekschrift – blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot op 17 april 2014 in het huwelijk zijn getreden in Armenië. Hieruit blijkt derhalve dat verzoeksters echtgenoot, ondanks zijn medische toestand, wel degelijk in staat is naar Armenië te reizen en aldaar gedurende minstens korte periode te verblijven. Gelet op de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot in de mogelijkheid was terug te keren naar Armenië teneinde in het huwelijk te treden, kan niet zonder meer worden vastgesteld dat hij verzoekster niet tevens kan vergezellen voor de periode die nodig is om haar verblijfssituatie in overeenstemming te brengen met de verblijfswetgeving. Hoe dan ook, merkt de Raad op dat, zelfs indien verzoeksters echtgenoot haar niet zou kunnen vergezellen, uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Zij kunnen ook contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Het gegeven dat verzoekster in november 2014 is bevallen doet ook nog geen afbreuk aan de voorgaande uiteenzetting. Er blijkt niet dat verzoekster dit kind, dat gelet op zijn zeer jonge leeftijd ook nog geen schoolverplichtingen heeft in België, niet met zich mee kan nemen. Verzoekster voert verder nog een bloot betoog dat zij geen enkele banden meer heeft met haar herkomstland, alwaar zij alles zou hebben achtergelaten teneinde haar echtgenoot naar België te vervoegen. Evenwel dient de Raad op te merken dat verzoekster slechts in mei 2014 België is binnengekomen. Een loutere bewering dat zij geen enkele band meer heeft met haar herkomstland – alwaar zij meer dan twintig jaar heeft verbleven – kan in deze niet volstaan. Verzoekster brengt geen enkele concrete gegevens aan die haar bewering ondersteunen. Zij kan dan ook bezwaarlijk worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van een vreemdeling die met zijn land van herkomst geen andere band heeft dan zijn nationaliteit.

Waar verzoekster nog stelt dat een gedwongen terugkeer een ongunstig effect zal hebben op haar fysieke en morele integriteit en deze van haar zoon, merkt de Raad op dat in casu geen sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Zij wordt geacht vrijwillig gevolg te geven aan deze beslissing. Een louter algemene verwijzing naar haar mentale gezondheid en deze van haar zoon, terwijl bovendien op geen enkele wijze blijkt dat zij mentale gezondheidsproblemen hebben, kan geenszins volstaan om op dit punt een beschermingswaardig privéleven of een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoekster toont niet aan dat haar ingeroepen privé- of gezinsbelangen, namelijk het verder op onwettige wijze in België verblijven teneinde samen met haar partner te zijn, in casu dienen te primeren op het algemeen belang, dat bestaat uit de handhaving van de verblijfsreglementering.

Ten slotte wijst de Raad er ook op dat artikel 8 van het EVRM op zich verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

In de thans voorliggende omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij licht het middel als volgt toe:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoekster wijst erop dat haar zoon [R.H.] prematuur werd geboren op de postmenstruele leeftijd van 36 weken. Vliegtuigreizen zijn de eerste levensmaand tegenaangewezen ikv gevaar op hypoxie.

Verzoekster wijst erop dat zij en haar zoontje ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). . Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster wijst op de premature geboorte van haar kind, en een medisch attest dat vliegtuigreizen gedurende de eerste levensmaand tegenaangewezen zijn wegens een gevaar op hypoxie. De Raad merkt in dit verband op dat de bestreden beslissing is genomen op 1 augustus 2014 en verzoeksters kind is geboren op 7 november 2014, waardoor verweerder met dit gegeven geen rekening kon houden. De Raad benadrukt verder ook dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet gepaard gaat met een beslissing tot gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing liet verzoekster volledig vrij wat de wijze betreft waarop zij hieraan gevolg gaf, met het vliegtuig of overige transportmiddelen. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat bij het sluiten der debatten niet bleek dat het bevel om het grondgebied te verlaten reeds was uitgevoerd, zodat thans reeds meerdere maanden zijn verstreken sedert de geboorte van verzoeksters zoon. Verzoekster liet de Raad bij schrijven van 4 februari 2015 ook weten nog steeds in België te verblijven. Op basis van de stukken die door verzoekster zijn overgemaakt kan niet worden afgeleid dat de tegenaanwijzing tot het ondernemen van een vliegreis op heden nog steeds bestaat. Aldus blijkt niet welk belang verzoekster nog heeft bij dit betoog. Verzoekster kan ook steeds een verlenging van de uitvoeringstermijn van de thans bestreden beslissing vragen tot op het ogenblik dat haar zoon in staat is een dergelijke reis te ondernemen. Er blijkt niet dat verzoekster dergelijke verlenging heeft gevraagd. Er kan niettemin van een vreemdeling worden verwacht de door de Belgische overheid voorziene beschermingsprocedures te benutten alvorens te stellen dat verweerder artikel 3 van het EVRM schendt. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder zelf op het ogenblik van de thans bestreden beslissing enig reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM veronachtzaamde en dat evenmin blijkt dat verzoekster actueel nog dienstig kan steunen op een reëel risico in de zin van deze verdragsbepaling.

Een louter algemene bewering dat verzoekster en haar zoon bij terugkeer naar het land van herkomst het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling kan verder ook geenszins volstaan.

Gelet op bovenstaande toont verzoekster in casu geen schending van artikel 3 van het aan EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS